

V zrcadlech

pokoj I.

Někdo z nás dvou je ještě třetí a čtvrtý,
a možná je nás celý vějíř, který čeří, vymetá
ze společného lože zlatavý make-up velesmíru –

a kdyby ten usedl, kdyby ses chtěl předvést, bože,
všechny natažené ruce vampýrů nahmatají
jedny společné rty, jeden kořen nosu a jedno oko.

Protože už od úrovně očí si lžeme.

Domněnky vystřelující jazýčky vah na sever-jih
nedohlédnou k orgasmu středu,
znovu se milujeme tak, že postel nepůjde ani ustlat,
a zeptám-li se kočky, kolik nás tu vlastně je,
líně se zvedá a poroučí do jiného, a přesto stejného,
jen zrcadleného pokoje –

pokoj II.

Faleš jak pyřit!, trousí pán Obav,
když pán Volby mé prsty připravil,
kde mohla bys je sama chtít.

Oba se obracejí na pána Činu,
ten z okna ven, daleko na horskou bystřinu:
Jak její jazzové standardy přehrát v nás?

Jenže v ní se koupe tolik dívek,
jenže ty se v ní koupeš tolikrát,
že pomyslím na hudbu kamenů,

že do všech těch zrcadel za nárazem náraz! –

A stane se.

Snad nezemře, co nemá, stihnu poslat šeptem
po kružnici kolem své nahé hlavy,
prostě uložené na tvém nahém břichu.